

ЦВЕТА ПОРЯЗОВА МЪЖКИ ДВУБОЙ

chitanka.info

„Два вълка убиха ловци“. Е на това му се казва обратен словоред. Защото не може да се разбере кой кого е убил — ловците двата вълка или обратно. Но като зачетох написаното по-надолу във вестника, схванах веднага. Ловци убиха два вълка.

Тогава си спомних за ловеца, когото на местен диалект наричаха Вълчаро, а той е легенда. При него празно няма. Поне доскоро. Точната дума е „нямаше“, защото вече не ходи с пушка в гората, когато го привикат овчарите. И ловците отскоро го заобикаляха. Не го разбираха този човек. Но аз го разбрах или поне така си мисля...

Казах за него на Ерика, Мира и Зара — моите три внучки, но първо им обясних какво е обратен словоред. И други примери измислихме. После една от тях попита: „Ама какво е станало с този ловец, интересно ли е?“

Реших да им разкажа вълчата история. Така, както Вълчаро я разказа на мен преди време. Седнахме веднъж на една пейка на площада в града и той започна:

— За близо 20-те години откакто станах член на ловната дружинка най-много ме привличаше лова на вълци. Може би защото това животно е умно и много хитро и трудно се отстрелва. И тази зима излизах на всяка хайка, знаех къде ходи глутницата, познавах и вълците. Особено водачът им. Едър, силен и умен повече от останалите. Изплъзваше се, имаше усет за опасността и бърза реакция. Амбицирах се. Направих си една колибка и там стоях на гюме по цяла нощ, най-много ми се щеше него да преборя. Някак го почувствах като мъжки двубой, като че ли ме предизвикваше.

Така беше и тази нощ. Взех пушката и бинокъла, заложих наблизко едно умряло агне, скрих се в колибата и зачаках. Мина доста време докато се появи. Беше сам. На лунната светлина ми се видя още по-голям. Обиколи няколко пъти примамката и предпазливо приближи. Чаках, майката му в такъв случай е да не бързаш. Когато се увери, че пътят му за отстъпление е чист и че не го дебне опасност, той се промъкна предпазливо още по-наблизко, но беше нащрек, стойката му бе напрегната. Явно беше много гладен, но вятърът духаше в благоприятна за мен посока. Когато се наведе над плячката и малко се разсея, стрелях. Видях как подскочи, явно го бях ранил. Но вместо да побегне, изведнъж се обърна право към мен. Видях очите му, като че ли втренчени в моите и не можах да натисна пак спусъка. Нещо в мен

се преобърна. Порази ме погледът му, който сякаш настойчиво питаше: „Защо?“

Стоя така доста време, после се обърна и бавно се отдалечи. Не изглеждаше уплашен. Макар че куцаше, имаше походката на победител. Явно беше усетил, че втори изстрел няма да има. Прибрах се вкъщи, легнах, но сън не ме хващаше. Виждах въпроса в очите на вълка и разбрах, че ми е трудно да му отговоря...

Оттогава не стрелям по вълци, макар че набезите им над стадата продължиха. Изчетох много за тях, опитах се да разбера повече за характера им. Купих си фотоапарат, камера с приспособление за нощно виждане и от доста време пак ходя в колибата. Но не да стрелям, а да снимам. И няколко клипа вече направих. Стигнах до заключението, че щом Господ е създал вълка, значи има нужда от него. Не се чувствам победен от животното. Не ми е приятел, но го уважавам, уважавам правото му на живот и силата да се бори за него.

Момичетата ме слушаха мълчаливо. Бяха разбрали примера за обратния словоред, но и нещо друго. Вероятно всяка от тях по различен начин. Не ги попитах, не бяхме в клас да правим изводи, но те явно си ги бяха направили. Разговорът ни приключи с едно общо решение — да отидем в зоопарка. Искаха да видят как изглежда вълкът отблизо. Сърце не ми даде да им кажа, че той няма да изглежда, нито да се държи като онзи, който живее в гората. Защото близостта до хората го е променил... Но какво пък — нека го погледнат в очите...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.